

DE OUDE
SIMEON EN ANNA

BIJ HET KIND JEZUS.

EEN KERSBOEKJE VOOR KLEINE
KINDEREN

DOOR

T. M. Looman.

DERDE DRUK.

AMSTERDAM,
H. H Ö V E K E R.

Prijs 3 Cts. — 100 Exempl. f 2.50.

Dit boekje is een vervolg op twee, vroeger door mij uitgegeven, getiteld: *De Herders in de velden van Bethlehem* en *De Herders bij de Kribbe*. Het debiet dat deze mogten vinden, geeft mij hoop dat ook dit met welgevallen zal ontvangen worden. De Heer geve er zegen op!

T. M. L.

DE OUDE SIMEON EN ANNA

BIJ HET KIND JEZUS.

Ja, ik zie het al, gij zijt weêr blijd, lieve Lezer! dat ik u weêr ga verhalen, wat de jufvrouw in de bewaarschool verder van het kindje Jezus heeft verteld.

Gij herinnert u nog goed, niet waar, dat de Heere Jezus, Gods eigen Zoon, nu al lang geleden, op aarde als een menschenkind geboren is. Gij weet dat Hij in de stad Bethlehem ter wereld kwam, en dat zijne moeder, die daar met haren man Jozef was gekomen om opgeschreven te worden, Hem in eene krib moest nederleggen, omdat er voor hen geen plaats in de herberg was. Ook weet gij dat de Engelen uit den Hemel zijne geboorte bekend maakten aan eenige vrome herders, die des nachts hunne kudde bewaakten. Gij weet zeker ook nog heel

goed, wat die herders toen deden en hoe blijde zij waren dat zij den lang beloofden Zaligmaker gezien hadden. En als gij dat niet goed meer mogt weten, dan moet gij eerst nog eens aan uwe ouders vragen om het u uit het Evangelie van Lukas, het tweede hoofdstuk van vers 1 tot 20, voor te lezen. Want dat doet de jufvrouw ook, eer zij weêr verder verhaalt. Nu, nadat de jufvrouw dit gedaan had, waarbij de kindertjes heel aandachtig en eerbiedig zaten te luisteren, zou zij weêr met vertellen voortgaan. Maar eer de jufvrouw begon, stak de kleine Piet weêr zijn vinger op. De jufvrouw zag dat hij wat te vragen had.

„Wat is er, Piet!” vroeg de jufvrouw.

„Ik wou u vragen, jufvrouw! of dat kindje nu niet gedoopt moest worden!”

„Neen, Piet!” antwoordde de jufvrouw!

„In dien tijd werden de groote menschen en de kindertjes nog niet gedoopt. Dit is eerst later gebeurd. In dien tijd werden de zoontjes van Joodsche ouders op den achtsten dag na hunne geboorte besneden. In de plaats daarvan worden wij nu gedoopt. Dat geschiedde ook met groote

plegtigheid en dan gaf men den kindertjes een naam. Weet gij nog wel wie de besnijdenis heeft ingesteld?"

"Ja, jufvrouw!" riepen alle stemmetjes te gelijk. "Dat heeft God den Heer gedaan. Die heeft aan Abraham gezegd, dat hij besneden moest worden en al de jongentjes die in zijn geslacht zouden geboren worden."

"Toen was hij al negen-en-negentig jaren oud;" riep Naatje uit.

"En zijn zoon Ismaël al dertien," voegde de kleine Koos er bij.

"Maar Izak was toen nog niet geboren, die werd besneden, zoo als God gezegd had, toen hij acht dagen oud was," liet Mietje er op volgen.

"Goed, kinderen! sprak de jufvrouw; ik ben regt tevreden dat gij zoo goed onthoudt, wat ik u reeds vroeger verteld heb. Luister nu verder, dan kunt gij weêr wat nieuws hooren en onthouden.

"Het Kindje dat de zondaren zaligmaken zou, werd op den achtsten dag na zijne geboorte besneden. Hij moest nu ook een naam ontvangen. Jozef en Maria behoefden niet lang te bedenken, welken naam zij

Hem geven zouden, want dat wisten zij al. Ik heb u reeds verteld dat de Heer, toen Jozef en Maria nog in Nazareth woonden, hun een engel had gezonden, Gabriël geheeten. Die had hun gezegd hoe zij het kindje dat God hun geven zou, moesten noemen. *Gij zult zijnen naam heeten JEZUS: want Hij zal zijn volk zalig maken van hunne zonden.* Nu hoort gij meteen, lieve kinderen, wat die naam beteekent, en waarom de Heer dien kreeg. De naam JEZUS beteekent ZALIGMAKER. Dien naam heeft onze lieve Heiland gekregen, omdat Hij de menschen van hunne zonde en van alle kwaad verlost, en hen zalig of gelukkig maakt. En dit niet maar enkel voor dit leven, maar ook als wij gestorven zijn, *na* dit leven, altijd, zonder dat het ooit ophoudt. — Maar wie weet mij eerst uit den Bijbel te zeggen, of alle menschen zalig worden?"

Uit degenen die de vingertjes opstaken, koos de jufvrouw den kleinen Willem uit, en die zeide nu:

„Jufvrouw! de Bijbel zegt: dat al wie den Heere Jezus lief heeft en in Hem

geloofst zalig wordt; maar andere menschen niet.

„Goed, Willem! maar wie weet mij dat met een tekst letterlijk te zeggen?” — En daarop liet Keetje volgen: Joh. 3: 16. *Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eenig geboren Zoon gezonden heeft; opdat een iegelijk die in Hem GELOOFT, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.*” Op het laatste gedeelte van dezen tekst, drukte zij zeer en vooral sprak zij het woord *geloofst* zeer krachtig en duidelijk uit.

„Ik weet óók een tekst, jufvrouw!” zeide Kootje: *„Die in den Zoon van God GELOOFT; die heeft het eeuwig leven; maar die den Zoon ONGEHOORZAAM is, die zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem.”*

Ook hij drukte bijzonder op twee woorden *geloofst* en *ongehoorzaam*. Begrijpt gij wel waarom? — De jufvrouw had dat opgemerkt en zeide daarom:

„Nu, gij hebt het uit Gods Woord zelf gehoord, kinderen! Die den Heere Jezus *ongehoorzaam* is, zal nooit zalig worden. Gods toorn blijft op Hem. Hij is reeds op aarde heel ongelukkig: en als hij

sterft, ach! ik mag er haast niet aan denken, dan blijft hij eeuwig ongelukkig; hij komt nooit bij den lieven Heer in den hemel, maar gaat naar de verschrikkelijke hel.

„Gij moet nu wel onthouden, dat dit lieve Kind niet maar ZALIGMAKER heette; naar dat Hij ook werkelijk de ZALIGMAKER was. Dat werd Jozef en Maria eenigen tijd later nog eens zeer duidelijk gezegd, en wel op eene heel verrassende wijze. Dat zal ik u nu gaan vertellen; luistert nu heel aandachtig toe.”

De kindertjes schoven nog eens heen en weer, en gingen zoo recht zitten als eene kaars, om met open oor en mond te luisteren. En de jufvrouw zette haar verhaal dus voort:

„Het kindje Jezus was nog maar veertien dagen oud, toen gingen Jozef en Maria met Hem naar den tempel. Wij zouden zeggen naar de kerk. De godvruchtige Maria wilde niet enkel in stilte te huis, maar ook opentlijk God danken dat Hij haar dien lieven kleine gegeven had. Zij deed dit, omdat de Heer dat zoo in

de wet bevolen had. Zij wilde met Jozef dit Kind door gebed aan den Heer opdragen."

"Zij moesten ook een offer brengen; zoo als ik u wel meer heb verteld, dat gebeurde als er een kindje geboren was. Dat deed men dan uit dankbaarheid. Rijke menschen gaven een lam, maar arme een paar duifjes. Jozef en Maria, weet gij, waren arm; zij konden niet meer dan een paar duiven geven. Maar zie, daar kwam op eens een man naar hen toe. Het was een heel oud, maar een zeer godvruchtig man, die al lang gewacht had dat de Zaligmaker komen zou. Want dat had God reeds in het paradijs beloofd, en door de profeten in later tijd ook aan de Israëlieten toegezegd. De man had van den Heer zelf eene belofte gekregen dat hij niet eer zou sterven, voor dat hij den Verlosser gezien had. Gods Geest, die in de harten van vrome menschen woont, had hem gezegd, dat hij dien dag naar den tempel moest gaan. Die zei hem nu ook in zijn hart, dat dit arme kindje de lang beloofde Zaligmaker was. Hij ging dadelijk naar

Jozef en Maria toe, en kijk!... daar deed hij wat gij zeker ook zoudt gedaan hebben, als gij dat kindje gezien hadt."

"O! riepen eenigen met vreugde uit: "Ik zou het gaauw een kusje gegeven hebben." Anderen zeiden, die wat grooter waren: "Ik zou het gepakt hebben."

"Dat kan ik wel denken," ging de jufvrouw voort. "Nu de grijze Simeon (want zoo heette die man) nam het Kindje in zijne armen. Hij loofde God, en zeide dat hij nu gerust en in vrede sterven kon, nu hij met eigen oogen den Zaligmaker gezien had. Ook sprak hij nog heerlijke dingen van Hem. Ja, hij zeide dat de Heere Jezus niet alleen Joden, maar ook Heidenen zalig maken zou. Jozef en Maria stonden al weêr zeer verwonderd te kijken, dat Simeon het wist dat hun kind de Zaligmaker was. Maar nog meer verwonderden zij zich over al het goede en heerlijke dat hij van dit kind zeide. Zij waren er ook regt verblijd over. De oude man zegende hen. Vervolgens zeide hij iets tot Maria dat zij toen nog niet goed begripen kon, maar dat zij, toen het kind groot geworden was, wel

begreep. Hij zeide dat wel vele menschen den Heere Jezus zouden liefhebben en door Hem gelukkig worden; maar ook dat vele anderen Hem niet voor den Zaligmaker zouden willen aannemen, en dat zij daardoor nog veel ongelukkiger zouden worden, dan zij nu al waren. Ja, hij voegde er ook bij dat die lieve moeder nog eens heel veel verdriet zoude hebben. Zeg mij eens, kleine Jan! wanneer hebben moeders verdriet?"

"Als de kinderen stout en ondeugend zijn, jufvrouw!"

"Juist, Jan! ik hoop niet dat gij uwe moeder door uwe stoutheid veel verdriet zult aandoen. Dat hoop ik van geen van al de kindertjes. Denkt maar, kinderen! uwe moeders hebben u zoo lief en doen zoo veel voor u. Maar werd het kindje Jezus dan ook ongehoorzaam?"

"Hè, neen, jufvrouw! dat geloof ik niet;" zei Grietje.

"Neen, de Heere Jezus heeft zijne moeder nooit verdriet aangedaan; en toch heeft zij verdriet, veel verdriet gehad. Ik zal u zeggen hoe dat kwam. Toen het kind Jezus een man was geworden en den

menschen het goede leerde, wilden velen niet naar Hem hooren. Zij werden zelfs zoo boos op Hem, dat zij hem veel kwaad deden en eindelijk doodden. Gij hebt het op de Bijbelsche prent wel al gezien, wat zij den Heer gedaan hebben?"

"Ja, jufvrouw!" antwoordden de kindertjes: "zij hebben den Heer met spijkers aan een kruis vastgemaakt."

"Juist. Nu, gij kunt wel begrijpen, dat Maria daar bitter veel verdriet van had."

"O! nu begrijp ik het," zei Piet; "dan is die vrouw die daar op de prent bij het kruis staat te huilen, vast de moeder van den Heer."

"Dat hebt gij goed begrepen. Hoort nu verder! In den tempel was ook nog eene onde vrouw, Anna heette zij. Die was al vier-en-tachtig jaren oud."

"Hè, jufvrouw!" zei Dientje, "mijne grootmoeder is ook al tachtig; dan was Anna nog vier jaren ouder. Maar mijne grootmoeder kan niet meer naar de kerk gaan, jufvrouw!"

"Ja, maar Anna nog wel," zeide de jufvrouw. Die vrome vrouw verwachtte ook dat de Zaligmaker komen zou.

Daarom ging zij iederen dag naar den tempel. En toen zij nu van Simeon hoorde dat dit kindje de lieve Zaligmaker was, kwam zij er ook bij, en zeide dat zij het ook geloofde. Zij was er, o! zoo blijd om, dat de Zaligmaker geboren was, en dat zij Hem gezien had. Zij kende vele menschen die mede den Zaligmaker verwachtten. Aan die vertelde zij nu al wat zij gehoord en gezien had. Dat was eene blijdschap voor die godvruchtige menschen! Daarna keerde Jozef en Maria met het kindje Jezus weêr uit den tempel terug. Wat zullen zij dikwijls gesproken hebben over al wat er nu al gebeurd was! Zult gij dat ook doen, kindertjes?"

„Ja, jufvrouw!" riepen allen met den voorsten vinger in de hoogte.

„Goed, kinderen! dat verwacht ik ook van u. Als gij te huis komt, moet gij het eens aan uw vader en moeder vertellen. Die zullen er blijde om zijn, als gij dit alles goed weet. Maar gij moet nog meer doen. Gij moet aan uwe vriendjes en vriendinnetjes vragen, of zij de geschiedenis, die ik u verteld heb, ook al

weten. Als zij die niet weten, moet gij ze hun ook vertellen. En als zij die weten, moet gij er veel met elkander over spreken. Maar altijd met eerbied; hoort, kindertjes! Want de lieve Heer Jezus is nu in den hemel. Daar aanbidden Hem de engelen en de menschen die reeds zalig zijn. Hij let op u; Hij hoort al wat gij spreekt, en ziet al wat gij doet. Kinderen! denkt er toch gedurig aan, dat de Heere Jezus de eenige Zaligmaker is. En nu hoop ik ook, dat gij dien dierbaren Naam altijd met eerbied en ontzag zult uitspreken, en dien nooit onnoodig noemen. Want hoewel de Heere Jezus mensch is geworden, als wij, toch is en blijft Hij God; en gij weet wat er in het derde gebod geschreven staat. Zeg dat gebod eens op, Heintje!"

Eerbiedig zeide Heintje: *"Het derde gebod: Gij zult den naam des Heeren uws Gods niet ijdelijk gebruiken: want de Heer zal niet onschuldig houden, die zijnen naam ijdelijk gebruikt."*

"Heel goed! Dus, kinderen! nu weet gij het; nooit oneerbiedig den naam noemen van den Heere Jezus; nooit dien

naam onnoodig gebruiken! Maar dit moogt gij wel doen: uwe knietjes buigen, uwe oogen sluiten, uwe handen vouwen, en eerbiedig bidden: „Och lieve Heere Jezus! leer mij U liefhebben en U gehoorzaam zijn: leer mij in U gelooven, en wees toch zoo goed en maak mij ook zalig. Ja, lieve Heer! wees ook *mijn* Zaligmaker. Verlos mij van mijne zonden, en leer mij doen wat goed is in uwe oogen.” Denkt veel met eerbied aan den lieven Zaligmaker; spreekt nooit anders dan met heilig ontzag van Hem; en nu zal ik u een liedje leeren, als gij dat kent, dan kunt gij dat op het aanstaande Kersfeest met uwe broertjes en zusjes zingen, en verder zoo dikwijls gij wilt.”

Het lied dat de jufvrouw op de wijze van Ps. 140, of *De Tien Geboden*, de kindertjes leerde zingen ¹⁾, luidde aldus:

O Jezus! Zoon van God den Vader!

Voor ons kwaamt Ge uit den Hemel neêr,

Gij wilt dat 'k U eerbiedig nader,

Gij, aller schepselen God en Heer!

¹⁾ Ook op de wijze van Gez. 154.

Nam Simeon U in *zijn* armen,
 Toen Gij, o Heer! geboren waart,
 Wij vlogen wis in *uwe* armen,
 Waart Gij nog hier bij ons op aard.

Maar nu woont Gij omhoog verheven,
 Schoon Gij op aard toch alles ziet;
 En 'k moest wel voor uw grootheid beven;
 Maar neen! dat eischt Gij van ons niet.

Ook kindren wilt Gij *zalig maken*.
 'k Vouw biddend mijne handjes zaâm:
 Och, Heer! wil mij ook zalig maken,
 Want ZALIGMAKER is uw Naam.

Och, dat toch alle menschen 't wisten,
 Zij bogen zich voor U in 't stof;
 Zij zouden nimmer vloeken, twisten,
 Maar leven tot uw eer en lof.

Leer steeds me uw Naam met eerbied noemen,
 Hij is de schoonste in 't gansch heelal;
 Leer me U, Heer Jezus! eeren, roemen,
 Tot 'k eeuwig bij U wezen zal.

